

Μήνυμα Χριστουγέννων του Ἁγιωτάτου Πατριάρχου Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ρωσιῶν κ.κ. Κυρίλλου

*Μήνυμα Χριστουγέννων τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριάρχου Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ρωσιῶν
κ.κ. Κυρίλλου*

*πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, μονάζοντες καὶ ὅλα τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ὁρθοδόξου
Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας*

**Πεφιλημένοι ἐν Κυρίῳ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, σεβαστοὶ πατέρες, ὀσιώτατοι μοναχοὶ καὶ
μοναχές, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί!**

Ἐπὶ τῇ κοσμοσωτηρίῳ ἐορτῇ τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως τῇ ἀγία νυκτί ταύτῃ ἀπευθύνω τὸν λόγον μου εἰς ὄλους ὑμᾶς κατοικοῦντας μὲν εἰς διαφόρους χώρας, πόλεις καὶ πολίχνες, ἀπαρτιζομένους δὲ τὴν Μίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσσίας διὰ νά προσφέρω ὑμῖν τὰς ὀλοθύμους μου εὐχὰς καὶ προσηρήσεις. Ἀγαπητοὶ μου, μετ'εὐχῶν ὅπως πληρωθῶμεν οἱ ἅπαντες πνευματικῆς χαρᾶς ἀπὸ κοινῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν μεγάλην πανήγυριν ταύτην καὶ ἀπολαύσωμεν τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως οἱ υἱοὶ καὶ θυγατέρες τοῦ Θεοῦ καὶ φίλοι τοῦ Χριστοῦ (Ιω. 15.15) ὄντες, ἐγκαρδίως προσαγορεύω ὑμᾶς.

Θεωροῦντες νῦν τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως προσπαθοῦμεν νά καταλάβωμεν τὸ νόημα τοῦ πρὸ δύο χιλιετιῶν ἐν Βηθλεέμ γεγονότος καὶ τὴν ἀναφορὰν του εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τοὺς σύγχρονούς μας.

Γράφει ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος: «Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν» (Γαλ. 4. 4-5). Τί δέ ὁμως προηγείτο τοῦ πληρώματος τοῦ χρόνου τούτου; Ὅλη ἡ μέχρι τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι μία κατ'οὐσίαν ἀναζητήσις τοῦ Θεοῦ ὅτε τὰ καλύτερα μυαλὰ κατέβαλον προσπάθειες ὅπως καταλάβουν τὸ ποῖος ἀποτελεῖ πηγὴν ἐκείνης τῆς ὑπερφυσικῆς δυνάμεως, παρουσίαν τῆς ὁποίας εἰς τὴν ζωὴν του οὕτως ἢ ἄλλως αἰσθάνεται κάθε ἄνθρωπος.

Εἰς τὴν πορείαν τῆς ἀναζητήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ προσπαθείᾳ νά φθάσουν εἰς τὴν ἀλήθειαν οἱ ἄνθρωποι περιέπεσαν εἰς ποικίλες πλάνες. Ὅμως οὔτε ὁ ἀρχέγονος φόβος τοῦ ἀνθρώπου ἔναντι τῶν φοβερῶν φαινομένων τῆς φύσεως, οὔτε καὶ ἡ θεοποίησις τῶν φυσικῶν στοιχείων, τῶν εἰδώλων καὶ ἐνίοτε τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀλλὰ οὔτε καὶ οἱ ἐπιμέρους ἐλλάμψεις τῶν εἰδωλολατρῶν φιλοσόφων δέν ὀδήγησαν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν. Καὶ «ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς

σοφίας τὸν Θεόν» (Α' Κορ. 1.21) εὐδόκησεν ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος νά κατέβῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Διὰ τῶν πνευματικῶν ὀφθαλμῶν καθορῶμεν *μεγάλο τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον*. Ὁ Πλάστης ἐξομοιοῦται τῷ πλάσματι, προσλαμβάνει τὴν ἀνθρώπινην φύσιν, ἐξευτελίζεται, πεθαίνει ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καὶ ἀνασταίνεται. Ὅλα αὐτὰ εἶναι πέραν ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινην κατανόησιν καὶ ἀποτελοῦν θαῦμα, διὰ τοῦ ὁποίου δίδεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἡ πλήρης ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ περὶ Ἐαυτοῦ Του.

Ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη καὶ ἠῦρεν τὴν ἐλπίδα ὁ κόσμος, ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη καὶ βασιλεύει εἰς τὸν αἰῶνα ἡ ἀγάπη, ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη καὶ κατέβῃ εἰς τὴν γῆν ὁ ουρανὸς, ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη καὶ τὴν ὁδὸν δεικνύει τὴν ἀπλανῆν πρὸς τὸν Θεὸν ὁ ἀστὴρ, ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη καὶ εἰς τὸν θρίαμβον τοῦ κακοῦ οὐδεὶς πιστευέτω, διότι *τῇ γὰρ χάριτί ἐσμέν σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως· καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ἡμῶν, Θεοῦ τὸ δῶρον* (Ἐφ.2.8).

Ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσοῦ ἀναφωνεῖ ὁ Προφήτης Ἡσαΐας: «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός» (Ἠσ. 8.10). Τὰ θεόπνευστα αὐτοῦ λόγια μέχρι σήμερον ἀποτελοῦν πηγὴν ἀφάτου χαρᾶς δι' ἑκατομμύρια χριστιανοὺς. Ὁ ἐν Βηθλεὲμ γεννηθεὶς Κύριος γεννάται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν καὶ μεθ' ἡμῶν παραμένει ἐάν μένομεν πιστοὶ εἰς Αὐτὸν καὶ εἰς τὴν ὑπ' Αὐτοῦ ἰδρυθεῖσαν Ἐκκλησίαν. Μεθ' ἡμῶν εἶναι ὅτε ποιοῦμεν τὰ κατὰ ἡμῶν ἔργα. Μεθ' ἡμῶν εἶναι ὅτε βοηθοῦμεν τοὺς πλησίον. Μεθ' ἡμῶν εἶναι ὅτε συμπάσχομεν καὶ συμπονοῦμεν. Μεθ' ἡμῶν εἶναι ὅτε ἐργαζόμεθα διὰ τὴν συμφιλίωσιν τῶν αντιπάλων. Μεθ' ἡμῶν εἶναι ὅτε συγχороῦμεν καὶ οὐ μνησικακοῦμεν. Μεθ' ἡμῶν εἶναι ὅτε προσευχόμεθα καὶ μετέχομεν τῶν ἐκκλησιαστικῶν Μυστηρίων καὶ πολλῶ μάλλον τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Ἡ ἑορτὴ τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως εἶναι διὰ τὸ πλεόν σημαντικόν: καλούμεθα νά ἀγαπῶμεν τὸν Θεὸν καὶ νά Τον ὑπηρετοῦμεν ὡς Σωτήραν ἡμῶν, χαρίσαντα τὴ σωτηρία παντὶ τῷ ἔθνει καὶ δι' ὅλας τὰς ἐποχὰς. Αὐτὸς εἶναι ὁ Ὅποιος καὶ τώρα ἀπλώνει εἰς ὅλους ἡμᾶς τὴν ἀγκαλιὰ Του. Μανθάνοντες τὴν ἀληθινὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐλαβὴν παράστασιν ἐνώπιον Αὐτοῦ συνάμα διδασκόμεθα νά ὑπηρετῶμεν, ἐν *τῇ πίστει δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη* (Γαλ. 5.6), καὶ τὸν πλησίον ἡμῶν.

Καὶ εἶναι ὀλίγον τὸ ὅποιον μας λείπει νά ἀναπληρώσωμεν καὶ τοῦτο εἶναι διὰ τῆς ἰδίας ὑπακοῆς, τῆς ἐμπιστοσύνης εἰς τὰ λόγια τοῦ Κυρίου καὶ τῆς ἐπιθυμίας ἐκπληρώσεως τῶν ἐντολῶν Αὐτοῦ νά ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν ἐνέργειαν τῆς σωστικῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Πάρα πολλὰ πράγματα οὐχὶ μόνον ἐντὸς ἀλλὰ καὶ περὶ ἡμῶν θά ἀλλάξουν ἐάν ἐνστερνισθῶμεν τὴν μεγάλην ἀλήθειαν ταύτην. Θά εἴμεθα ἱκανοὶ νά προσδιορίσωμεν ὀρθῶς τὰς ἀξιολογικὰς προτεραιότητας, δυνησόμεθα αἰνοῦντες καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν Θεὸν εἰρηνικῶς, ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἀσφαλείᾳ νά ἀκολουθήσωμεν τὴν ἄνωθεν προδιαγεγραμμένην ἡμῖν πορείαν ζωῆς.